

Sygn. akt II CSK 550/14

POSTANOWIENIE

Dnia 9 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa G. T.

przeciwko S. K., D. K. i K. K.

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 kwietnia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanych

od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 19 lutego 2014 r.,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. oddala wniosek powódki o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania. Na etapie tzw. przedsądu analizie podlega w zasadzie wnioski o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powinno zatem koncentrować się na wykazaniu, iż zachodzą w sprawie konkretne okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2013 r. III CSK 55/2012 i powołane tam orzeczenia).

Pełnomocnik pozwanych w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 19 lutego 2014 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłance ujętej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jej autor wskazał na oczywistą – jego zdaniem - zasadność skargi oraz na potrzebę wykładni art. 1143 § 1 i 3 k.p.c. oraz art. 527 § 2 k.c. w zw. z art. 533 k.c.

Odwołanie się do przesłanki opisanej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.).

W odniesieniu do potrzeby wykładni. skarżący wskazuje na potrzebę wyjaśnianie znaczenia zwrotu „sąd może zwrócić się do Ministra Sprawiedliwości lub biegłego w celu ustalenia treści obcego prawa”.

Wbrew twierdzeniom zawartym w skardze art. 1143 § 1 i 3 k.p.c. nie budzi wątpliwości w orzecznictwie, doczekał się również wykładni w doktrynie prawa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2008 r., V CSK 372/07, nie publ.). W powołanym orzeczeniu wskazano, że art. 1143 k.p.c. „nie zobowiązuje sądu do tego, aby w każdej sprawie, w której pojawia się problem znaczenia dla rozstrzygnięcia danej sprawy znajomości prawa obcego, sąd był zobowiązany do zwracania o opinię biegłego lub stanowisko Ministra Sprawiedliwości. W doktrynie na tle tego przepisu formułuje się, zasługujący na aprobatę, pogląd, że źródłem stwierdzenia prawa obcego mogą być także inne środki, których nie wymienia wspomniany przepis. Tylko w sytuacji, gdy sąd, korzystając z dostępnych mu środków we własnym zakresie nie jest w stanie ustalić treści prawa obcego powinien skorzystać z zagwarantowanej tym przepisem możliwości.

W wyroku z dnia 23 maja 2013 r. II CSK 250/12 (OSNC 2014 nr 1, poz. 8) Sąd Najwyższy stwierdził, że „w art. 1143 k.p.c. w sposób wyraźny zostały wskazane dwa sposoby ustalenia treści obcego prawa, nie ulega jednak wątpliwości, że sąd może korzystać w tym celu także z innych środków. Wynika to w sposób jednoznaczny z art. 1143 § 3 k.p.c. w jego znowelizowanym brzmieniu, niemniej już na gruncie art. 1143 k.p.c. sprzed jego nowelizacji uznawano możliwość stosowania także innych środków w celu stwierdzenia treści obcego prawa. Sąd może w tym celu sięgać np. do dzienników ustaw państw obcych, do innych tego typu zbiorów tekstów prawnych oraz do publikacji naukowych. Nie jest też wyłączone korzystanie z opinii biegłego lub stron internetowych, na których publikowane są teksty ustaw”. Powołane przez skarżącego wątpliwości na tle art. 1143 k.p.c. zostały więc w orzecznictwie wyjaśnione, nie budzą dalszych wątpliwości, a więc nie istnieje potrzeba wykładni tego przepisu. Skarżący wskazał również na konieczność wyjaśnienia, czy przesłanka niewypłacalności dłużnika przewidziana w art. 527 § 2 k.c. dotyczy wyłącznie jego majątku znajdującego się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. W tym zakresie wywód skarżącego sprowadza się do pytania bez wykazania, że powołany przepis budzi wątpliwości

interpretacyjne w doktrynie bądź wywołuje rozbieżności w orzecznictwie. Przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. przesłanka usprawiedliwiająca przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie została spełniona.

Odnosząc się do twierdzenia skarżącego o oczywistości skargi kasacyjnej podnieść należy, że skarżący, powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej powinien wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000, V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156). Analiza zaskarżonego wyroku oraz argumentacji powołanej we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie dostarczyła podstaw do uznania, że przesłanka, o której mowa w art.398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. została spełniona.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.)

Wobec tego, że odpowiedź na skargę kasacyjną, została zwrócona na podstawie art. 132 § 1 k.p.c., nie było podstaw do uwzględnienia wniosku o zasądzenie na rzecz powódki kosztów postępowania kasacyjnego.